

právě jste otevřeli první vydání sborníku vítězných slohových prací Olympiády v českém jazyce. Tuto soutěž s mnohaletou tradicí každoročně vyhlašuje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

Olympiáda probíhá ve dvou věkových kategoriích, ve čtyřech postupových soutěžních kolech. Skládá ze dvou částí: gramatické a slohové. Zatímco gramatická část je náročnou zkouškou znalosti pravidel českého pravopisu, ve slohové části se naplno projeví autorův cit pro český jazyk, schopnost hrát si se slovy a umění využít bohatost a krásu našeho mateřského jazyka k literárnímu ztvárnění myšlenky či zážitku. Slohová část dává soutěžícím možnost plně rozvinout své literární umění, ponořit se do světa vlastní fantazie a otevřít tak okno své duše dokořán.

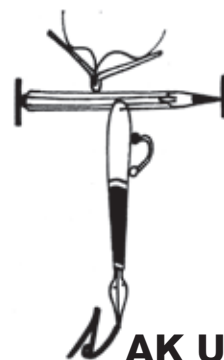
Slohová témata jednotlivých kol vyhlašuje MŠMT. Úroveň soutěžních prací bývá tradičně poměrně vysoká. A protože

by byla velká škoda odsoudit tato „literární dílka“ k věčnému zapomnění v našem archivu, rozhodli jsme se vydat sbírku „Co máme na jazyku“. Tímto Vám nabízíme nejen netradiční literární zážitek, ale také možnost srovnání úrovně jednotlivých prací.

Přejeme příjemné čtení,
pohodlně se usadte, právě začínáme...

Milada Božeková

KRAJSKÉ KOLO
Moravskoslezského kraje 2007/2008
I. kategorie

**AK UŽ TO
KONEČNĚ VYPNI!**

evím, jak je to u vás, ale ať si tu větu přeříkávám, jak chci – prosebně, trpělivě, našťvaně, rozezleně – pořád mi v uších zní ženský hlas. Ano, připouštím, že to může být i tím, že já sama mám do mužského pohlaví poměrně daleko, a v důsledku toho se ani můj hlas nijak zvlášť neblíží božskému tenoru či dunivému basu, nicméně představitost mám (k mému štěstí a častěji i smůle) poměrně bohatou, těchto pět slov – tak už to konečně vypni – se mi však ne a ne spojit s jakýmkoli mužským hlasem.

Je to maminka, která nad chladnoucí večerí volá: „Tak už to konečně vypni!“ Zatímco tatka pohodlně rozvalen v křesle, sleduje nervy drásající fotbalové utkání. Je to maminčin hlas, který se nese pokojem jejího pubertálního syna za doprovodu hučení počítače a skřeků umírajících „zombies“, mumii a další těžko pojmenovatelné havěti. Sotva bude mužská část rodiny nabádat maminku, aby vypnula sporák nebo vysavač.

Možná se vám zdá, že se příliš držím zažitého konzervativního modelu rodiny. Ano, feministická část populace by zřejmě úplně nadšená nebyla, ale já jsem se vám pouze pokusila objasnit, proč v mých uších zní věta „Tak už to konečně vypni!“ z ženských úst.

neb Ze zápisů koronera

Scénář č. 2:

Michal Šroub (48), technický pracovník Dopravního podniku Ostrava, se právě vrací z náročného pracovního dne v mírně podroušeném stavu. Jeho manželka Sofie Magdaléna Šroubová (40), prodávačka v hypermarketu TESCO, jej vítá paličkou na maso a peprnými nadávkami. Muž se snaží si vyzout boty, vyhýbaje přitom konfliktu s paličkou, následkem čehož se praští hlavou do botníku. Sousedka Miluše Horáčková označila následující manželovu reakci jako „hodnou dlaždiče s desetiletou praxí.“

U Šroubů doma vládne tu moc chladná atmosféra. Manželé žijí od odchodu dětí sami (dcera Johanka častuje pravidelně Šroubovic domácnost po výplatě, o něco zaostalejší syn Jan je navštěvuje pár dnů před výplatou). Proto znesvářené postavy nemá kdo uklidnit. Muž sleduje se zaujetím fotbalový zápas Baníku Ostrava s FC Klatovy, družka v rohu tiše plete punčochu. Zničehonic vstává a jde si lehnout. Šroub reaguje lokem ze své lahve piva a hlasitým říhnutím.

S.M. Šroubová nemůže usnout. Ruší ji výkřiky smutku, hlasitý aplaus a řízná nadávky z obývacího pokoje. Nejprve se zkusí uspat vícero preparáty, po marném snažení jí zbývá jediná možnost. Dává si vycpávky do uší. Asi po hodině zjišťuje, že je opět probuzená, pravděpodobně srdceryvným výkřikem „Góól“. Prášky jsou na zemi všude kolem. Bere je po hrstech a opět usíná. „Tak už to konečně vypni!“, řve z horečnatého spaní.

Manžel ji nachází mrtvou ráno. Spal totiž v obýváku na gauči. Předávkovala se prášky na spaní, následkem čehož upadla do stavu bezvědomí, ve kterém se utopila vlastními zvrátky.

Zapsal:

Jan Sivek, koroner Zvláštního útvaru pro zločin v Ostravě a jejím okolí.

Jakub Novák

Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava – Moravská Ostrava

ilá Maminko,

vím, že bych to neměla říkat, protože Ty za nic nemůžeš, ale... Proč?! Proč zrovna Ty?! Ani netušíš, jak je nám tu bez Tebe smutno. Nesnáším tu neustálou písničku „Holčičko, neboj se, maminka se má určitě moc dobře a má vás všechny moc ráda.“ Jo, to jo, ale my ji měli (a pořád MÁME) taky rádi! Promiň, mami.): Jen...víš, ono to není lehké žít najednou... bez někoho, koho jsme měla vždycky TAK ráda. Jen si to představ...

Co třeba takový táta... a vaření (: To je nejspíš ale nepředstavitelné. Momentální jídlo = volské oko, chleba, sůl. A co bude zítra? Oko volské, chléb celozrnný, sůl kamenná. (: Myslím, že se konečně naučím vařit, protože tátovo kuchtění už dlouho nevydržím. A co potom Pája. Ten je z toho chudák úplně vedle. Kromě „mama“, „tata“ teď umí i „oko“ a „stačí“.

Ale tenhle život mě nebaví. Vždycky jsem si přála nějakou tu radikální změnu, aby můj život nebyl TAK stereotypní, abych žila „fakticky vopravdovej život nezkrotný patnáctky“. Jo, to zní... dóóóost... hloupě. Zvlášť, když se pak stala ta nehoda. Ale tohle jsem si NIKDY vážně NIKDY! nepřála. Věř mi to, mami, mám Tě moc ráda. Byla bych mnohem raději, kdybys mi pořád opakovala, když by

mi hrála nahlas hudba, to Tvé: „Tak už to konečně vypni!“ Ale aspoň bych zase mohla hladit Tvé vlásky, dívat se do těch láskyplných maminkovských očí a zahřát se Tvým úsměvem. Přála bych si, aby tohle všechno byl jen ošklivý nechutný vtip, nějaký zlý sen nebo...nějaký špatný televizní pořad a já mohla poprvé a naposledy říct „Tak už to konečně vypni!“ a všichni bychom zase žili šťastně a společně a...no, s Tebou, mami. (:

Páni, já se tu rozepisuju a táta se dole snaží vyprat prádlo v naší nové pračce (říkala jsem Ti, že jsme si pořídili novou pračku?)... To ne! Musím běžet nebo táta vyplaví dům, jak ho znám!

Mám Tě móóóoc ráda, maminko. Scházíš mi. Tvoje Líza – dítě lásky č. 2 (jednička je táta !)

Veronika Riemlová
Mendelovo gymnázium, Komenského 5, Opava

menuji se Elan. Jsem elf. Docela neobvyklé, že? Dokonce i tady v Aleasii. Přitom tady není nic obvyklé normální. A to mi vyhovuje. Žít ve světě, kde je vše stereotypní a obyčejné, to bych opravdu nechtěl. Tady, v Aleasii, jsem užitečný. Živím se zabíjením monster a potvor, se kterými si ostatní neví rady. Co bych dělal jinde? Docela nebezpečná práce. Něčím se však živit musím. Ne že by mi to vadilo. V tomhle oboru jsem dobrý. Vlastně nejlepší. Vlastně jediný. To mi dává pocit výjimečnosti. Dobrý pocit. Těší mě, že jsem potřebný a že mám možnost pomáhat ostatním.

Proto mě docela naštvě, když slyším to staré známé: „Tak už to konečně vyplni!“

Proč nemůže být život jako počítačová hra? Byl by fajn. Jednodušší. Lepší. Barevnější. Živější. Šťastnější. Neobyčejný. Každý by dělal jen to, co by chtěl. A každý by našel uplatnění. Dokonalý život. I když...

Nejspíš by omrzel. A brzy. A o co bychom se vlastně měli snažit v dokonalém životě? Byl by to vůbec život?. Dalo by se to nazvat „život“? Dokonalý život není vlastně život.

Ale stejně by to bylo fajn. Alespoň na chvíli. – Asi si ještě půjdu zahrát...

Matěj Kočvara
Gymnázium Olgy Havlové, Marie Majerové 1691, Ostrava –
Poruba

oje máma vždy tvrdí, že patří k těm navivním obětavým manželkám, které se s vidinou úplného osamostatnění provdaly do opačného koutu republiky. Jenže netušila, jak naší babičce technický pokrok brzy umožní být své dceři stále nablízku. Ano, vážení přátelé, mobilní telefon.

Díky němu máme už pět let zajištěn program na nedělní večery. Po sedmé hodině (samozřejmě...) zazvoní telefon a je jasné, co nastane – někdy i více než hodinový rozhovor s babičkou z Pardubic. Úvod tvoří „zdravotní historka“ pojednávající o babiččině poslední mrtvičce nebo astmatickém záchvatu. Poté se vyptává na zdražování potravin v našem kraji a konečně je na řadě obřad zvaný „dýmka míru“, kdy mobil koluje od vnoučete k vnoučeti, od dcery k tchánovi...

Tchán ovšem nemá pomyšlení na nic jiného než na částku provolaného kreditu, která se babičce neustále navyšuje. Vzhledem k jiným podstatným okolnostem (fotbalové utkání) již několikrát hovor zdánlivě ukončil: „Matko! Proboha, vy kradete? Já se mám dobře, tak zavolejte zase za tejdem!“

Divím se, že některá z našich telekomunikačních společností nezavedla tarif „Tchýně na telefonu“. Táta v tom má však jasno: „Lepší tchýně na telefonu, než-li tchýně na krku!“

Anežka Stecová
Základní škola, Lesní 190, Jablunkov

KRAJSKÉ KOLO
Moravskoslezského kraje 2007/2008
II. kategorie

am to všichni utíkají? Bú? Hej, Míco, co se děje?“ „No nazdar, pozor spěchám, nezdržuj!“ „Punto, co je to tu za sešlost?“ „Vrr, haf! Psst! Rušíš!“ „Jo, kokodák, nemluv, Franta bude vyprávět!“ „Bú, tak to řekněte hned. To si nesmím nechat ujít.“ „Mée, no tak mlč už!“

„Kikirikí? Všichni pohodlně usazení?“ „Jistě –“ „Au, vrr, netlač se tam!“ „Kikirikí!!! Tak tedy začínáme. Stalo se to minulou neděli. Jako každé ráno jsem přesně v pět vylétl na hnojiště a spustil. Nádherný budíček to byl. Kikirikí! Kikiriririkí!“ „Dost, nám to stačí ráno!“ „Jo, mňau, raději pokračuj!“ „Nemáte vůbec žádný hudební sluch, abyste věděli!...Tak tedy právě jsem byl v nejlepším, když najednou BUM! kde se vzala, tu se vzala, přiletěla bota a přetáhla mě po hlavě!“ „A co, pipi, a co pak?“ „No, co ty?“ „Nejdřív černočerná tma. Pak jsem se trochu rozkoukal, a co nevidím? – Nádherný dvorek. Čistfoukky, zametený. A vedle něj – ach ta krása – vysokánské hnojiště. Z toho by se to panečku pělo! A těch slepic, co jich tam bylo! Jedna krásnější než druhá. Drzé zrzky, dravé brunety i stydlivé blondýnky. Ale to jsem vám ještě neřekl to nejlepší!“ „Jo, gaga, co to bylo?“ „Představte si, nebyl tam ani jeden kohout! Jistě znáte tu průpovědku o dvou kohoutech na jednom smetišti...Pravý ráj. Už už jsem se rozbíhal, že tam vběhnu, když tu najednou-“ „Hm, haf, nenech se prosit a pokračuj!“ „Něco mě zatáhlo za nohu a šup! Otevřel jsem oči právě včas, hospodyně se mě snažila vhodit do horké vody, aby mě mohla

oškubat. Myslela si, že je po mně! Skoro jsem skončil na pekáči! Slyšíte, na pekáči! Z ráje rovnou do trouby. Tak tak jsem se jí vysmekl a uletěl... Tady vidíte, mám ještě pocuchané peří..." Koko, teda Franto, ty se nezdáš!" „Jsi náš hrdina, vidíte!" !No, jasně!" „Návštěvník ráje!" „Franta, Franta, ať žije!"

Kristina Píndejová
Gymnázium, Frýdecká 30, Český Těšín

málem, téměř nebo takměř? Osobně musím přiznat, že slovo „téměř“ má

v mém osobním slovníku natolik zakořeněnou pozici, že ho odtamtud budu nějaké „málem“ sotva schopno vystrnadit. Neřekl bych, že jsem ve svém životě mnoho věcí málem udělal, ale spíše, že jsem jich řadu téměř neudělal, což mě následně stálo onu část vědomí, pro níž se u mužů vžilo pojmenování ješitnost.

Namátkou – minulé pondělí jsem málem vyšel z domu, aniž bych předtím dodržel svůj obvyklý zvyk, totiž vyhlédnout ven z okna. Ano, přesně tak, máte pravdu – jedná se o jeden z těch rituálů, které nebyly člověku ještě nikdy užitečné, a on si přesto nedá říct a opakuje je dál s tou nejželeznější možnou pravidelností. Vzhledem k tomu, že jsem již dopředu avizoval slovo málem, nelze se divit, že jsem z toho okna nakonec přece jenom vyhlédl, a to zrovna ve chvíli, kdy ho ozdobilo tělo vypasené černé kočky živelných očí.

Bomba. Budu se ve svém životě zabývat zneuznanou mytologií. Mám k tomu zjevně ono prazvláštní nadání, které je mezi vizionáři jinak tolik postrádáno, ale počkat – a přemýšlet. Není to jinak? Přece jsem původně nechtěl z toho okna vyhlédnout. Jsem já to ale ignorant, možná pokrytec – úplně bych zapomněl na neštěstí světa k jehož

odhalování – jak jsem se přesvědčil – tu vlastně jsem. Jenže – jak přetvořit „málem“ v přátelskou myšlenku? – Zkusil jsem: „Málem bych na to byl býval nepřišel, kdybych...“, ale bylo to k ničemu. Žádná mytologie nebude. Nemám nic, co by stálo byť jen za skleněnou kouli.

Všecek zarmoucen jsem vyšel ze svého domu, a na silnici spatřil černou skvrnu s ocasem. Vážně jsem se na bezohlednost projíždějících řidičů zachmuřil a s lehkým úsměvem pokračoval v chůzi.

Michal Místecký

Wichterlovo gymnázium, Čs. exilu 669, Ostrava – Poruba

šechny podivné události začínají obvykle naprosto nenápadně. Člověku zpočátku vždy připadne vše naprosto stejně obvyčné, nijak nevybočující z normálu, a teprve, když si vzpomíná na jednotlivé podrobnosti uplynulého dne, uvědomí si, že mají nepochybně souvislost s tím, co se ten den neočekávaně stalo, a že dané nebezpečí se dalo předvídat.

Ani onen osudný den, kdy se stala událost, která mi téměř převrátila na ruby můj obvyčný život, se netvářil nijak neobvykle. Ráno jsem se tedy probudil ve svém skromném domě nedaleko tuniského pobřeží. Byl jsem trochu unavenější než obvykle, a taky nezvykle rozechvělý, ale to jsem přisuzoval běžné únavě na konci týdne. Jako každý den, vydal jsem se na svůj pětakilometrový pochod do města, kde jsem pracoval.. Ačkoli bylo krátce po ránu, vzduch se mu zdál hrozně těžký a špatně se mi dýchal. Přemýšlel jsem, čím to může být, když tu se náhle nebe zatáhlo a zdvihl se prudký vítr. Písek mě šlehal do tváře, snažil jsem se honem někam schovat, ale síly mě začaly opouštět. Poslední, na co si vzpomínám, je, že mě vítr zvedl ze země a začal unášet, pak jsem ztratil vědomí.

Probudil jsem se o týden později v nemocnici. Nalezli mě pryč ležet na pláži, vzdálené 20 kilometrů od místa mého bydliště, nějací turisté. To bylo

velmi podivné, záhy se mi však dostalo vysvětlení. Oblastí, kudy jsem ten den procházel, prolétalo malé tornádo, jev jinde zcela běžný, pro tuto oblast však velmi vzácný. A toto tornádo mě přibralo s sebou, neslo asi 20 km, a pak mě celého potlučeného upustila na pláži. A málem jsem to nepřežil... měl jsem obrovské štěstí...

Michal Janeček

Gymnázium, Studentská 11, Havířov – Podlesí

Vítr se prohání holými větvemi stromů. Skřípou. Píšťala na rameni je s každým krokem těžší a těžší. Stoupám nahoru. Však už to nebude trvat dlouho a zazní naposledy. Je podzim. Něco končí. A tak to má být. Chtěl jsem vyčistit svět od všeho zlého. S každým tónem čarovné písně bylo okolo méně smutku. A s každým tónem přibývalo smutku ve mně. Nic nemůže jen tak zmizet.

Vítr skučí. Poznávám známou melodii. Stejně jako jiní následovali mě, následuji teď já ji. Jen pár kroků a propadnu se do hlubiny. Do nitra čarovné hudby větru.

Spatřím ji, jak stojí na okraji srázu. Čeká na mě. Ta, pro kterou jsem chtěl udělat svět lepší. Ta, která mě nikdy neměla poznat. Rozběhne se ke mně. Neubráním se a poprvé a naposledy ji obejmou tak, jak jsem vždycky chtěl a jak jsem nikdy nemohl, aby se nepřiblížila nebezpečně blízko mému trápení.

Podívá se mi do očí a já v těch jejích se zděšením spatřím poznání. Než se nadějí, je píšťala z mého ramene pryč. Běží a ve větru jí vlají vlasy. Chci vykřiknout, zadržet ji, zabránit tomu, co chce udělat. Skočí. Padá do hlubin. Vítr naposledy mohutně zaduje a zahřmí poslední tóny čarovné písně.

Je podzim. Něco skončilo. A něco nového musí začít."

Johana Eliášová

Gymnázium, Martinská čtvrt 1172, Frenštát pod Radhoštěm

ohlo být kolem půl osmé. Bylo časně léto, slunce už zapadalo, dodávalo

všemu okolo červený nádech a já jsem si připadal jako v ráji. Procházeli jsme se s Martinou, osobou, kterou nadevše na světě miluji, po parku, drželi jsme se za ruku a povídali si o společné budoucnosti. Malovali jsme si naši svatbu v těch nejpestřejších barvách, náš dům, dvě děti a psa taktéž. Jenom při představě Martiny v lehkých exotických letních šatech, kterak si říkáme své „ano“ na ostrově kdesi v Tichém oceánu, se mi podlamovala kolena.

Nádherná chvíle, řeknete si, ale náhle se něco zvláštního stalo. Dokončuji další krok, pata už dosáhla svého cíle, bezpečně se opřela o betonový chodník, a zbytek nohy ji hodlal následovat. V tu chvíli mě přepadl zvláštní pocit, který mi velice naléhavě našeptával, ať nedokončuji krok. Říkal jsem si, že se mi pravděpodobně vyvinul šestý smysl, leč ještě nevím, před čím mě tento právě teď varoval. Poslechl jsem. Zůstal jsem stát na patě, zastavil se a Martina ke mně vzhlédla s tázavým pohledem ve svých nebesky modrých očích. Pomalu jsem zvedl nohu a vtom jsme to oba spatřili. Výsledek psího defekačního procesu. Začali jsme se s Martinou smát, políbili jsme se a pokračovali v procházce a v naší společné imaginaci budoucnosti.

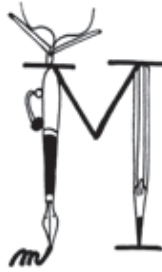
Adam Frühauf

Soukromé šestileté gymnázium, U Haldy 8, Ostrava – Hrabůvka

OKRESNÍ KOLO
OSTRAVA
I. kategorie

**AM ZARUČENÝ
RECEPT NA...**

ám zaručený recept na to, jak poznat upíra. Pokud stejně jako já nepatříte mezi přízemní lidi, kteří nevěří na skřítky, vlkodlaky, harpyje a jiné podobné havěti, mám pro vás zaručený recept, jak poznat jednoho z těch nejdopornějších a nejnebezpečnějších monster – upíra.

Snad všichni víte, že upíři se živí krví, zejména lidskou. Pochází z Transylvánie, kde původně také žili, avšak z důvodu globálního oteplování se museli začít stěhovat více k severu. Nyní je můžeme nalézt v celé Evropě.

Přes den jsou „zalezlí“ v rakvi a spí, a proto se jich nemusíme bát. Ale v noci, být vámi, bych se parkem nebo temnými uličkami neprocházel. Kromě různých lidských individuí můžete potkat upíra na lovu. To, že se proměňují v netopýra, je pouze pohádka pro děti, takže zákeřného útoku shůry se obávat nemusíte. Avšak pokud byste potkali muže (upíři jsou pouze mužského pohlaví), vysokého asi 190 cm, hubeného, bledého, oblečeného v džínách a vytaženém tričku. Tak jste skoro určitě narazili na upíra. Na zuby se mu raději nedívejte a vezte honem nohy na ramena. Pokud jste ale odvážnější povahy, můžete se pokusit zneškodnit upíra bodnutím něčím ostrým a stříbrným do

srdce. Jeho srdce. Dávejte však pozor, abyste omylem nezabili nějakého basketbalistu trpícího chudokrevností.

Jestli přežijete setkání s upírem, tak to budete první.

Matěj Kočvara

Gymnázium Olgy Havlové, Ostrava – Poruba

bych pravdu řekla, nemám zaručený recept asi na nic. Víím jen, že život je náhoda a nalinkovat se nedá. Jde mít ale zaručený recept na věci okolo našeho života?

Mít zaručený recept na přátelství. To ani nevím, jestli jde, protože podle mého názoru je každý jiný a s každým člověkem se cítíme trochu jinak, odlišně se s ním bavíme a funguje na něj něco rozdílného než třeba na ostatní. I zájmy a koníčky mohou rozdělovat. Ale možná to jde, změnit sama sebe, abych byla příjemná k ostatním a abych jim padla do noty. Ale, ruku na srdce, kdo by se chtěl měnit do podoby, která se mu vůbec nelíbí a dělá to jen proto, aby se zavděčil přátelům?

Mít zaručený recept na učení. S tím bych možná souhlasila, protože si každý musí najít svůj určitý způsob učení. Ale každý předmět je jiného rázu a tudíž stejný způsob učení mnohdy nezabírá. Některé věci se stačí jen „nabiflovat“, mnohdy však daný problém musím pochopit, jinak s ním nehnu.

Mít zaručený recept na lásku. Domnívám se, že je to jako u přátelství. Každý jsme jiný a každý milujeme trochu jinak.

Mít zaručený recept na vaření. Tak tohle já nemohu říct, jelikož při mé šikovnosti u plotny, by již

při prvním pokusu něco shořelo a zaručený recept bych tím pádem neměla. Jedině na to, jak zapálit byt. Samozřejmě vím, že třeba moje mamka má zaručené recepty na vánoční cukroví nebo normální jídla. U jídel a pokrmů chápu, že zaručený recept může mít hodně lidí. Ale také si nedovedu představit pokusy, než ten zaručený a dobrý recept vznikne.

Mít zaručený recept, jak jsem zjistila, jde – jen asi nemám to štěstí. Ale výjimka potvrzuje pravidlo.

Zuzana Janšová, ZŠ, Chrjukinova 12, Ostrava – Zábřeh

Máme zaručený recept na jahodový kompot. To se vezme 8 až 10 velkých čerstvých jahod, ty se zalijí vodou a umístí se do vlhkého a hlavně temného prostředí. Po několika dnech můžeme vidět kousky jahod plovoucích ve sklence a vodu prostoupenou jahodovými esencemi. V ten moment poznáme, že je jahodový kompot hotov. Podáváme jej obvykle jako přílohu k nejrozmanitějším jídlům, zajímavé je ale také samostatná konzumace, kdy vychutnáme každou jednotlivou složku kompotu a užíváme si jahodového opojení.

Máme zaručený recept na to, jak napsat ideální román. Nejdříve si vybereme pohodové prostředí, které čtenáře nijak nevzrušuje, ale ani neodrazuje. Poté do něj zasadíme hlavní postavy, nejlépe aspoň tři, to je ideální počet, přičemž aspoň jedna by měla být opačného pohlaví. Tak zajistíme živnou půdu pro další část, a to vztahy. Nepočítáme do nich jen vztahy milostné, ale i jiné všeobecně uznávané; autor si zde skutečně může se vztahy vyhrát. Román by měl mít i nějaký děj. Zmiňujeme jej jen pro autory začátečníky, aby na něj nezapomněli. Bývá většinou nepřímou úměrnou počtu milostných vztahů v románu. (Obecně vzato, čím víc lásky, tím míň příběhu.) Podle chutí můžeme přidat i vedlejší postavy a hle – román je hotov!

Máme tu také zaručený recept na relaxační hudbu. Relaxační hudba slouží k navození pocitu štěstí, uspokojení a (hlavně) relaxace. Neměla by být puštěna ani moc potichu, ale ani moc nahlas. Ideální hlasitost je proto něco mezi lidským šepotem a tikotem hodinek.

Konečně si můžeme zmínit zaručený recept na ideálně strávené odpoledne. Usadíme pohodlně na křeslo, pustíme si relaxační hudbu (dle 3. receptu), dáme si výborný jahodový kompot (dle 1. receptu) a přečteme si zajímavý román (dle 2. receptu). Ideálně strávené odpoledne poznáme tak, že uteče velmi rychle, někdy dokonce i rychleji než spánek.

A to je vše z naší denní nabídky receptů. Někdy zase příště a nezapomeňte: „I maličkosti tvoří den.“

Jakub Novák

Matičíní gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava – Moravská Ostrava

ám zaručený recept na opravdovou francouzskou cibulovou polévku.

Nakoupíš čtyři cibule, ovšem nejlepší jsou francouzské cibule, a to čerstvé, takže doporučuji koupit na francouzské tržnici. Cibulí je mnoho druhů a málokdo ví, jaká je nejlepší do polévky. Věřte ale, že prodavači cibulí z trhu v tom mají jasno. Proto by bylo nejlepší se nějakého zeptat. Prodavač francouzských cibulí na francouzské tržnici bude ale s největší pravděpodobností Francouz a Francouzi, jak známo, hovoří francouzsky. Bylo by tedy na nás tento jazyk ovládat. Jenže takoví prodavači zeleniny bývají z vesnic a vísek, kde mívá francouzština specifické odlišnosti. Cizinec, který umí francouzsky, byť sebelépe, nemůže takovému nářečí ROZUMĚT. Proto byste raději měli umět francouzsky odmala. Pokud možno narodit se ve Francii, na vsi. Úplně nejlépe v rodině starých pěstitelů cibule. vyrůstali byste v přirozeném cibulovém prostředí a vůbec by vám nedělalo potíže vybrat tu správnou cibuli.

Jenže do cibulové polévky, přestože by se to mohlo zdát, se nedává jen cibule. A aby byla polévka opravdu francouzská, musí být úplně všechny přísady včetně vody, z Francie nebo jejích kolonií. Opravdovou francouzskou cibulovou polévku je třeba vařit ve francouzském hrnci položeném na francouzském sporáku ve francouzské kuchyni.

Ideální bude, budete-li oděni ve francouzském oblečení a navoněni francouzským parfémem. To proto, že polévka při vaření vdechuje okolní atmosféru, která se potom výrazně projeví na její cibuli.

Až dáte do francouzského hrnce veškeré přísady a uzavřete ho francouzskou poklicí, můžete s klidem připravovat francouzskou tabuli za občasného pohledu na francouzské hodiny. Jakmile budou na stole všechny francouzské přibory a nádobí, ubrousky a sklenice, přestaňte polévku vařit, doneste ji v míse na stůl. Dodejte francouzské víno a zavolejte na manžela (zde doporučuji výraz mon chéri, neboť další výraz cocotte může být chápán sic jako láskyplné oslovení, ale jako slovo pánvička nebo kastrůlek). A teď se můžete velmi pomalu pustit do jezení vydatné opravdové francouzské cibulové polévky.

Veronika Dombrovská

Gymnázium Hladnov, Hladnovská 35, Ostrava – Slezská Ostrava

Lodbou se linula nádherná vůně. „Pojďte do kuchyně! Uvařím vám kávu“, řekla paní Moreová. Host, pan Eduard Roleou, stál na chodbě a prohlížel si stěnu s fotografiemi., Po chvíli zamířil do kuchyně. Příčinou té nádherné vůně byla bábovka s čokoládovou polevou.

„Paní Moreová“, řekl host a usadil se u stolu. „Je mi to velice líto, ale díky stále vzrůstajícím dluhům a vaší neschopnosti je splácet, vám budeme muset zabavit dům.“

Paní Moreová sklopila zrak a po tváři jí stékala velká slza. Hned si ji utřela do zástěry.

„Než odejdete, nechcete kousek mé bábovky? Mám zaručený recept na bábovku od mé babičky.“

„Jistě, rád ochutnám.“

Paní Moreová ukrojila velký kus bábovky a podala ho úředníkovi. Ten se zakousl.

„Je vynikající.“ Chvilí kousal, ale poté svrástil čelo a začal se dusit.

„Pomoc!“ Procedil skrze zuby, až mu kousky zá-
kusku odlétly od úst. Paní Moreová ale jen stála
a na vše se dívala.

„Je v tom jed na krysy, abyste věděl. Nemám ráda,
když se mi někdo pokouší vzít dům! Je od mé ba-
bičky, té, co napsala tento zaručený recept. Zaru-
čený v tom, že se už neprobudíte!“ Paní Moreové
přes obličej přeletěl úsměv.

Host se svalil na zem. Paní Moreová ho odtáhla
na zahradu a hodila do hlubokého jezírka. Poté se
opět vrátila k úklidu domu.

Michal Schmidt
ZŠ, Vrchlického 5, Ostrava – Radvance

OKRESNÍ KOLO
OSTRAVA
II. kategorie

**ŽDYŤ SE VLASTNĚ
NIC NESTALO**

ma seděla u okna už celý den. Seděla v proutěném křesle s drobnou ručkou přitisknutou na sklo. Pozorovala vlastní dech na skle a hbitými prsty do něj malovala obrázky. Toto výsostné místo neopustila od brzkého rána. Nedá se ale říct, že vstala časně, protože v noci vůbec nespala. Převalovala ve velké posteli sem a tam, pokoušela se usnout, ale myšlenky jí utíkaly k následujícímu dni.

Malá Ema se v křesle rozmrzele pohupovala. Očima letmo pohlédla na stůl, kde ležela bílá obálka. Byla prázdná. Dopis, který v ní byl, už dávno schovala pod polštář. Byl to dopis od jejího otce. Nežil s Emou a její matkou, ale velmi daleko s novou rodinou. Už si ani nepamatovala, kdy ho viděla naposled. Měl oči modré nebo černé? Jeho obraz se jí pomalu rozmlžoval ve vzpomínkách. Ovšem dopis, který jí teď poslal, znamenal pro Emu všechno na světě. Sliboval, že přijede! Sliboval, že se dotkne její tváře, že ji vezme do náručí a už ji nepustí.

Začalo pršet. Těžké kapky dopadaly na sklo, stejně jako dopadaly horké slzy na tvář malé Emy. Copak zapomněl? Nestalo se mu něco? Příjezdová cesta zůstává pořád prázdná. Budu na něj čekat, nemůžu odejít, slíbil to, myslela si. Naděje, kterou jí otec dal, stále dokázala vítězit nad

zoufalstvím a bezmocí, které se draly do pokoje oknem a plnily každý kout.

Aniž si to Ema uvědomila, těžké černé mraky na obloze vystřídala stejně černá tma. Ani hvězdy, ani měsíc neosvětloval silnici, po které jedině se k ní mohl otec dostat. Víčka měla po probdělé noci tak těžká, že je ani vlastní vůlí nemohla udržet stále otevřená. Ale stále čekala. Stále poslouchala naléhavé odbíjení hodin. Slíbil to přece.

Ema se nikdy nedozvěděla, že dopis, který ode otce dostala, napsala její matka. Nedokázala se dívat, jak moc její dcera trpí a touží otce spatřit. Mnohokrát s ním mluvila o tom, aby za Emou přijel. Ale neposlouchal. Tu noc našla Emu spící schoulenou v křesle a uložila ji do postele. Teprve teď pochopila marnost svého činu.

Někdo by si mohl říct, že se vlastně vůbec nic nestalo, že její otec přece může přijet jindy. Ale v malé Emě se tu noc něco zlomilo. Její otec zmizel stejně jako její dech na skle okenice.

Magda Czudková

Gymnázium Hladnov, Hladnovská 35, Ostrava – Slezská Ostrava

Je vlahé letní odpoledne, není díkybohu moc horko, a já sedím na lavičce na okraji Central Parku, pozoruju okolní typický newyorský mumraj a jím rajské jablko. Mému okolí jsem úplně ukradený, jak je tomu v New Yorku zvykem a tak zcela klidně sedím a rozhlížím se. Normální odpoledne, pomyslíte si, ale stalo se něco, co jsme nepředpokládali v tuto chvíli. Zase jsem se zašpinil šťávou z rajčete. To bych nebyl já, aby se mi to nestalo uprostřed největší metropole světa. Nuže, když jsme u toho, rád bych vám teď popsal, jaké to je, pobryndat se tou dobroučkou červenou šťávičkou plnou semínek. Rozlišuji dva případy znečištění: jeden je takový, kdy se do vysněného rajčete zakousnete a zničehonic máte šťávu na bradě, na nose nebo na hrudi, potažmo všude zároveň. Druhý je ten, kdy spokojeně ukusujete z toho červeného zázraku šlechtitelské práce člověka, jste rádi, že jste se nezašpinili hned zpočátku dobrodružství kolem rajčete, a najednou vám červený extrakt teče mezi prsty až na hrud' či břicho. Ptáte se, co je lepší? Z vlastní zkušenosti tvrdím, že druhý případ. Důvod je nasnadě, dá se stihnouti vyhnout se pokapání, když zareagujete v ten pravý monet, v kterém šťáva se semínky opustí vlivem gravitace vaše prsty a zamíří směr bílé triko nebo košile. Naproti tomu v prvním případě vás šťáva překvapí tím, že ze svého hostitele vyletí ohromnou rychlostí, nemilosrdně vás obhodí

a zajistí mamce na večer kus prádla do pračky navíc. Inu, stačilo už uvažování, prostě jsem se zašpinil, stane se to každému, i když nejspíš ne při každé druhé (tato newyorská je lichá!) svačině v podobě rajčete. Ale co už, New York si toho nevšimne, tak co šílím? Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo...

Adam Frühauf

Soukromé šestileté gymnázium, U Haldy 8, Ostrava – Hrabůvka

ředstavte si to – už to vidíte? Já vím, nevíte ještě co. Předem vás ale upozorňuji: vlastně se vůbec nic nestalo. To jen pro pořádek. Není nic horšího, než když člověk nezdravě stupňuje své očekávání.

To, co se nestalo, začalo skončilo dnes ráno v tramvaji, a protože se toho nestalo příliš moc, můžeme se na těchto řádcích – a to aniž bychom znásilnili ducha celé události – omezit pouze na hrdiny, jejichž skutečná jména nebudou mít pro náš příběh žádnou důležitost, neboť oba dva preferují vzájemné oslovení mnohem familiérnější, a to „Sobecký krasavče“ a „Dejte mi pokoj“. Možná by bylo hezké, kdyby Sobecký krasavec oslovoval pana Dejte-mi-pokoj nějak humorněji, třeba „Nádivo“ nebo „Hřbitově bifteků“, ale poněvadž se tak nestalo, nemůžeme ani my svévolně měnit jeho rozhodnutí.

Seděli proti sobě, a protože jim byl obličej toho druhého jako celek odporný, omezili se na vzájemné píchání očima a občasnou jedovatou poznámku vystlanou unaveným, znuřeným hlasem.

„Proč sedíš, Krasavče?“

„Mě třeba bolí noha, to jste si neuvědomil?“

„Já byl taky mladý, ale tohle...“

Pan Dejte-mi-pokoj teď hledí z okna, prsty zaborené v kůži černé aktovky. Sobecký krasavec má zato ruce svěšené přese stehna, vytrvale hledí do země a v pravidelných intervalech koulí očima. Poruším slib o protagonistech: pán s bismarkovským knírem a obličejem generála Foche stojí u dveří a šíří rozumy vzhledem ku své pozici velmi podivné.

„A furt musí stát před těma dveřama!“

Hledá v davu podporu, ale zbytečně – vždyť ani jemu se vlastně vůbec nic nestalo.

Michal Místecký

Wichterlovo gymnázium, Čs. exilu 669, Ostrava – Poruba

oupelna byla plna ranního slunce. Z oken protějščího domu jako každé ráno zněla klavírní preludia. Dívala jsme se do zrcadla, ještě probuzená jsem sama sobě připomínala truchlící ženu z obrazu jednoho ruského malíře. Dveře se pomalu otevřely, téměř neslyšně, aby nenarušily tichý koncert, který jsem poslouchala. Ve dveřích jsem spatřila jeho tak, jak jsem byla zvyklá ho vidat, s unavenýma očima a rozčuchanými vlasy. Zavřel dveře a otočil klíčem v zámku. Stála jsem tiše jako ta truchlící žena z obrazu. Stejně jako ona jsem musela mít ve tváři otázku, nechápavý výraz, jako by všechno odehrávalo na pomezí snu a skutečnosti,

Přistoupil ke mně a lehce se dotkl spodního lemu mého županu. Odstrčila jsem ho a šla ke dveřím. Popadl mě kolem pasu, přitiskl ke zdi, ústa mi přikryl dlaní a něco mi šeptal, ale slova se vždycky rozsypala dříve, než jsem stačila pochopit jejich význam. Jednou rukou mi bloudil po těle a nevímal si mých dlaní, které se ho snažily odstrčit. Z očí mi tekly slzy, třásla jsem se. Nepřestával mi šeptat ta slova a najednou jsem chápala jejich smysl, konejšil mě. Truchlící žena ve mně jako by se probrala z otupělosti, dosud nevěřila, popírala, že se to děje. Teď jí došlo, že skutečně stojí tady, vnímala zed, která jí studila do zad.

Vykřikla jsem, ale jeho dlaň ten výkřik ztlumila. Zvolna mě pustil, nechal ruku sklouznout po mých rtech. Položila jsem hlavu na rameno a rozplakala se. Jeho doteky byly náhle o něco křehčí, jemnější. „To nic!“ šeptal mi. „To nic!“ Hladil mě po vlasech jako malou holčičku, jako by tady stála ta, kterou jsem byla před deseti lety, ještě tam daleko v jiném světě. Ale byla jsem tady a všechno bylo zase klidné. Pořád byla slyšet preludia. Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj. Hlasem, který nebyl můj, který jsem nepoznávala, jsem mu položila nějakou otázku, která nedávala moc smyslu. Usmál se na mě. „Přece se vůbec nic nestalo!“ A já jsem to chápala. Věděla jsem, co bude.

Až sejdu dolů, uvařím kávu. A zatímco on ji bude pít se svou ženou, já se budu starat o jejich děti. Z protějšího domu budou dál znít preludia, tichá a neměnná. Nic se nestalo. Nic se nestalo.

Anna Burová
Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25,
Ostrava – Moravská Ostrava

„Vždyť se vlastně nic nestalo“ – věta, které se ke dnešnímu světu (či společnosti chcete-li) hodí tím více než kterákoli jiná. Nevinné, snad trochu laškovné sdělení, které se pomalu plíživě přetváří v životní postoj. Světonázor.

Vezměme kupříkladu nedávné prohlášení předsedy KSČM, které by se dalo onou větou krásně shrnout, aniž by si musel cokoli dodávat. Vždyť přeci těch pár „omylů“ způsobili tehdejší činitelé, kteří neměli zkušenosti a vůbec – vždyť ta správná cesta se teprve hledala, ano? Tedy když se to vezme kolem a kolem a bůhví jak jinak ještě: „Vlastně se nic nestalo.“ Že už jste to někdy předtím slyšeli?

Ono se ovšem nemusí jednat pouze o záležitosti takto očividné. Co takhle nedávné veto amerického prezidenta zamezující omezení brutálních způsobů výslechu vězňů? Jaké jsou tedy potom naše – evropské – hodnoty, když přes tuto skutečnost jsou USA nadále považovány za výspu demokracie? Nemáme ve zvyku spojovat si nehumánní praktiky tajných služeb spíše s režimy totalitními? Ale koho tohle napadne a kdo se bude obtěžovat s tím, aby se nad tím zamyslel? Vždyť přeci – jedno malé veto, nic se nestalo.

A když už je na paškálu USA, co takhle vzít v potaz tamější rasismus, dodnes velmi patrný ze

strany bílých, tak ze strany černých. Může mě za užití slova „černý“ někdo označit za rasistu? A za slovo „bílý“? A budou dnes označovat za rasisty ty spisovatele, kteří ve svých knihách užívali slovo „cikán“, neboť znělo exotikou životem spjatým s přírodou? Přepíší slovo „cikán“ na „rom“? A nebude to potom tak trochu cenzura? A nezamyslí se pak někdo nad tím, jak ošidný je pojem „svoboda slova“? A nebylo by koneckonců lepší říct si: „Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo“? Mimochodem, kdo z vás věděl, že USA měly za 2. sv. války kvótu pro příjem Židů – uprchlíků? A ne zrovna vysokou. Kanada, ta mírumilovná a přírodní Kanada také – 5000. Kanad je jednou z nejdříve osídlených zemí světa. Ale o tom nikdo neví, takže se to snad ani nestalo. Nebo apartheid v JAR a pozdější vyvražďování bílých farmářů. Snad si to zasloužil, snad ne, snad by se těch pár mrtvých bělochů mělo afričanům darovat jako odškodnění a říct si, že se vlastně vůbec nic nestalo.

V návaznosti na vraždění by se dalo zmínit třeba křesťanství. Možná bychom měli opomenout inkvizici nebo křížové výpravy (teď mám na mysli ty středověké, nikoli moderní, které organizuje USA), vždyť křesťanství je založeno na lásce dokonce i k nepříteli – tak mírumilovná je to ideologie! Nebo islám, kapitola sama pro sebe. Skoro se až zdá, že jediné země, kde nevráždili Židy, jsou Indie a Čína, protože vyznávaly (někde ještě vyznávají) buddhismus (a jeho odnože), který se odvolává na jediného, silně autoritativního boha. Ale kdo si dnes pamatuje hříchy mládeže? O křížových výpravách se točí dobrodružné filmy.

Stejně tak můžeme popřít holokaust – krásná myšlenka, že se vlastně nic nestalo, že ano? A vymírání živočišných druhů? A co sametová revoluce? Před pár dny mi jeden Američan z Floridy vysvětlil, že jsme my všichni ve východní Evropě stalinisté a uctíváme SSSR. My čechoslováci. 20 let po revoluci. A on si nedělal legraci. Ale vždyť se vůbec nic nestalo.

Martin Müller

Gymnázium Olgy Havlové, M. Majerové 1691, Ostrava – Poruba

lemýžď zahradní. Šnek. Šneček.

I takto můžeme našeho živočicha pojmenovat. Z pohledu evoluce nejde o nic převratného. Z mého pohledu to byli (a stále jsou) velice zajímaví tvorečkové. Proto jsem je – i přes výslovné zákazy mé maminky – tajně pašovala přes náš práh. To malinké stvoření mě vždy hluboce dojívalo. Už jen proto, že mělo ulitu, pár vysouvacích očí, jen jednu nožičku a dokonalou tlamičku. Jeho přítomnost byla díky slizovité cestičce patrná, a proto to nebyl až takový problém nějakého zatoulaného hlemýžďe nalézt. Rovněž nepopírám, že mi nezpůsobovalo radost milého šneka provokovat. Postup byl jednoduchý. Jakmile měl šnek tendenci observovat okolí, jemně se mu sáhlo na očičko a zvědavost byla pryč. Šnek je zkrátka komický tvor. Lze podle něj stanovit nejtěžší formu opilosti. Ta se vyznačuje tak, že ani nebohý hlemýžď netrefí domů. A přitom to není až taková dálka.

Myslím si, že chudáci šneci už měli všeho pokrku. Ťukání na ulitu, legrace z jejich teleskopů s očima, výsměch sklonům k alkoholismu. A tak řekli „NE!“. Shodili ulity a na svět poslali kolegy slimáky se vzkazem: „Komu se budete smát teď, co?!“

Je fakt, že slimáci tak zábavní nejsou, ani marinkotku s sebou netahají. Máme, co jsme chtěli.

Neměli jsme dráždit šneky, nevyplatilo se to. Teď se na nás zlobí a nenosí domeček. Je mi to líto. Ale sem tam potkám i nějakého (sice stále uraženého) hlemýžďe. Asi se začínáme usmířovat. To je dobře. Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo.

Eva Albertová

Gymnázium Hladnov, Slezská Ostrava

OKRESNÍ KOLA
Moravskoslezského kraje 2007/2008
I. kategorie

ám zaručený recept na to, jak prožít šťastný život. Kdyby takovou větu někdo pronesl, určitě by se na něj sesypaly milióny dolarů. Ale může toto někdo říct, aniž by si vymýšlel? Existuje recept na štěstí? Možná ano, někdy se mi zdá, že právě to je ta věc, kterou se každý snaží najít... Recept na šťastný život. To zní úžasné – stačí se řídit několika jednoduchými radami a... Ale ne, myslím, že tohle nefunguje. Těžko si můžeme připnout na ledničku nějaký seznam věcí, které nám zaručí štěstí. A tak si říkám – existuje něco, nějaká kombinace ingrediencí, která nám může pomoci dopracovat se ke štěstí? Měla bych pár návrhů... Prvním bodem na „receptu“ by byl úsměv. Myslím si, že to je ta nejmenší věc, kterou můžeme udělat, abychom byli šťastní nejen my, ale i lidé v našem okolí. Usmívat se, to by mohlo fungovat.. Dál je podle mě důležité, být co nejčastěji s lidmi, které máme rádi. A taky jim to stále opakovat – mám tě rád. To by byl bod druhý. A ještě mě napadá jeden: Časté procházky v přírodě. Ty jsou zdraví prospěšné a navíc si při nich můžeme urovnat všechny myšlenky v hlavě – a to je někdy hodně důležité. Možná, že životní štěstí by měla být nějaká kombinace vlídnosti, přátelství a odpočinku...Těžko říct. Je vlastně dost těžké sestavit recept pro něco, co každý cítí jinak. Ale stejně si myslím, že ty tři body, které se mi podařilo vymyslet, v životě důležité jsou. Nejsme si jistá, jestli se

to někdy dozvím, možná ano, až mi bude třeba devadesát...Potom budu moct říct mým vnoučatům: „Vynalezla jsem recept na štěstí...“ (Ale vyzkoušet, jestli funguje, musí každý sám).

Markéta Peschová
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

FRÝDEK-MÍSTEK

ám zaručený recept na úspěch. Opravdu. Chcete ho znát? Povím vám ho. Nejprve je nutné sehnat si přísady. A těmi jsou v dnešní době: špetka hlouposti, ale hodně vychytralosti a pokrytectví, pořádný pytel ctižádostivosti a mamonu a spoustu troufalosti. Hlavně nepřidávejte poctivost nebo – nedej bože – úctu. Všechno byste si zkazili.

Tyhle přísady pořádně promíchejte a nenechte se zmást tou hloupou kuchařkou, co říká svědomí. Vždyť tou jste se řídili doteď a k čemu vám byla? Nedělej tohle, nedělej tamto, pomoztamhletomu ubožákovi a nekopej do toho psa. Takhle to nepůjde, je třeba vyzkoušet nový recept a ten najdete jedině u mě, takže do toho.

Povařenou směs uložte a nechte ji pracovat. Vůbec není nutné být bystřejší, nebo snad pilnější než ostatní, těchhle ingrediencí se úplně vyvarujte, připravovali byste tak úspěch jiným. Vždyť „s pilí nejdál dojdeš“ už dávno vyšlo z módy. Jen se podívejte na svého spolupracovníka, ten už to jistě pochopil. Sedí a čeká, až všechnu práci uděláte za něj. Pochvaly přece stejně sklídí on. Ne? Ještě ho to nenapadlo. Tak se poučte jinde. Další zářný příklad vám dá třeba politika. To je totiž stádium naší polívčičky úspěchu. Už je téměř hotová a za chvíli bude pracovat za vás. Stačí přidat

takovou zvláštní vlastnost, říká se jí bezohlednost. Vždyť k čemu by vám bylo mít úspěch na dosah, kdybyste po něm neuměli sáhnout? A co je vám po tom, že při tom vašem stoupání za Sluncem šlápnete pár lidem na hlavu a srazíte je do prachu. Tak to přece chodí, ne? Takovými malichernostmi se nesmíte nechat zmást, nedovolte jim, aby vás zarazily na vaší cestě životem. Polévka je hotová, stačí se napít a nejspíš budete úspěšní a bohatí. Má to jen jeden malinký háček. Myslíte, že budete ještě šťastní?

Radka Michaláková
ZŠ, Jiřího z Poděbrad 3109, Frýdek Místek

KARVINÁ

áda bych se s vámi podělila o mé zkušenosti s hraním ve skupině. Mám totiž zaručený recept na to, jak se pomalu ale jistě proslavit.

Já a mé dvě kamarádky jsme se na Silvestra rozhodly, že si založíme skupinu. Není to nic složitého. Zkušebnu máme v Kaččině ložnici, kde jsou dvě akustické kytary a jedna elektrická, housle, klávesy, klavír a tamburína. S tím si bohatě vystačíme. Pokud máte podobné možnosti a jste nejméně 3 lidé zapálení pro hudbu, jste na nejlepší cestě. Poté se stačí domluvit, kdo bude na co hrát a kdo bude, v případě že nebudete jen instrumentální kapela, zpívat. No a teď s chutí do práce. Nejlepší bude, když na začátku přezpíváte nějakou píseň vaší oblíbené skupiny, a když se sehraje, můžete se začít pokoušet o vlastní repertoár. Až to bude nějak znít, tak usedněte k počítači a založte si profil na hryspace.com a bandzone.cz. Na tyto servery zveřejněte své první počiny, fotky a nějaké informace o vás a o hudbě, kterou hraje.

Pak už můžete jen čekat na první fanoušky a jejich reakce na vaši hudbu a také doufat, že si vás někdo všimne. Je ale velmi důležité neustále zkoušet a skládat nové písně, neboť stagnující

kapela to nikam nedotáhne. Na závěr mi nezbývá nic jiného, než vám popřát hodně štěstí.

Petrra Pipreková
ZŠ, Školní 863, Orlová – Lutyně

šichni určitě moc dobře víme, jak těžké může být s někým si příjemně a uvolněně popovídat. O to je to těžší, chceme-li vést rozhovor, při kterém nebudeme nudit ani sebe ani ostatní. Záleží vždy na tom, s kým mluvíme a v jakém jsme rozpoložení.

Představme si cestu ve vlaku. Žádné kupé není prázdné, a tak si přisednou k člověku, který je sám. Zprvu si jej prohlížíme a zjistíme, že by mohl být přibližně stejně starý. To nám úkol značně ulehčí. Hovor stačí navázat pouhým dotazem na cestu a milým úsměvem. Pokud je náš spolucestující správně naladěn, témata půjdou na jazyk jedno za druhým. Není vůbec na škodu se s neskrývaným zájmem optat, jaké má náš nový známý zájmy, co má rád a co se mu naopak nelíbí. Ano, přiznejme si, že každý si jednou za čas na něco rád postě-žuje a vyslechnout si to zase tolik nestojí.

Konverzace je tedy v plném proudu, vlak projíždí kolem vesničky obrostlé vysokými smrky a do kupé vchází další spolucestující. Již při jeho příchodu je nanejvýš slušné pozdravit a nešetřit úsměvy. Ale, no jistě, nic se nemá přehánět. Uvolníme bez rozmýšlení místo příchozímu. A on je to starý pán v klobouku. To už bude možná horší. Jak navázat konverzaci se staršími se zdá zapeklitý úkol, nedělejme ale z komára velblouda.

Pokud nemá špatnou náladu, určitě si moc rád povykládá o své mládí, rodině, vnučatech, svém domku a jemu blízkých věcech. Ovšem, že když začneme probírat počítačové hry a tvářit se, jak nás pán neruší, asi z toho moc nadšený nebude.

Jsme už téměř u cíle, vlak sviští dalšími vesnicemi a za okny na nás pomrkávají rozkvetlé petrklíče na zahrádkách a přidají se k nám poslední dva cestující naší pomyslné jízdy. Maminka s rozesmátou malou holčičkou jsou plné elánu, maminka snad únavou o něco méně. Dcerka vypadá jako by teprve začala chodit do školy. Na takové dítě se snad ani nejde mračit a kabonit. Obě se posadí k oknu a opět nastává ticho. Malé dítě se často stydí, ale když jim dáte najevo, že je neukousnete a že jste vlastně docela milí, dokážou se rozpovídat. ať už o svých oblíbených hračkách, zlobivých sourozencích nebo o prvních zážitcích ze školy.

Ve všech případech je nejdůležitější o každého projevit zájem, přizpůsobit se. Snažit se být milý a příjemný, je už jasné. Tato imaginární cesta vlakem je můj recept na příjemný rozhovor a na jejím konci by měli všichni odcházet s dobrou náladou a vzpomínkami na sympatické lidi. Mně už se mnohokrát osvědčil. Upřímně doufám, že ne jenom mně.

Veronika Vichová

ZŠ, Komenského 701/8, Bílovec

hoj mami,

tak už Ti zase píšu. Dnešní den mi dal hodně zabrat. Ta písemka z matiky dopadne asi špatně. Vůbec nevím, jak se to mohlo stát – však víš, že jsem se to učila. A jak moc! Jakmile nám náš matikář rozdál zadání toho testu, byla jsem naprosto vedle. Vlastně jsem vůbec netušila, co po mně chceš. Ach jo, já...! No a potom....

Už jsem Ti říkala o tom milém klukovi, co se sem přistěhoval a začal chodit do nové školy? Moc se mi líbí...Je to strááášně velký sympaťák! (: Aspoň tak do dnešního oběda vypadal.): Nevěřila bys, co všechno dokázal během minuty vychrlit. A jak mne ta jedna jediná minuta dovedla zranit. A co se vlastně stalo? No, jen čti dál...

V řadě na obědě jsem si všimla, že nějaký kluk se snaží předbíhat, byl dost daleko, takže jsem neviděla, kdo to je. Ale jakmile se prodral až ke mně, věděla jsem, o koho šlo – jo, přesně mami, bal to on – Vojta. Hodně mě překvapilo, že mne pozdravil a nádherně se usmál. No a já z toho byla úplně pař! Musel vědět, že se mi líbí, takže mého chvilkového vzletu do nebeských mráček využil...a předběhl mě. V tu ránu jsem byla zase na zemi a už se s ním hádala. Co si jako myslí a tak podobně. A on na to jenom s šibalským úšklebkem...spustil svoje

nadávky....a samozřejmě i něco o mojí „zamilovanosti“. To mě vážně dostalo.

Inu, teď jsem tady – sama ve svém pokoji...s ubrečenými očima a rozmočeným polštářem. Poblouzněná dvanáctiletá puberťačka bez mámy.

Uch, ne...maminko, to jsem nechtěla...promiň. Já vím, že Ty za to nemůžeš. Mám Tě ráda, i když už Tě nevidím. Ale vím, že se na nás tam shora díváš.
(:

A právě to je můj „zaručený recept na úsměv“. Ty jsi to moje sluníčko, které mne tak hřeje v srdíčku. Pomáháš mi, když si ty dopisy čteš a večer mi pak zpíváš tu svou písničku. Musím se usmívat. (:

Páni, táta! Musím končit. Mám Tě ráda, mami.
Tvoje Leona

Tak! A ještě uložit dopis do krabice ve skříni, zhasnout lampičku a rychle se zachumlat do peřiny. Už se těším, až ke mně zas přijdeš a já Ti za to dám svůj úsměv, mami.

Veronika Riemlová
Mendelovo gymnázium Opava

OKRESNÍ KOLA
Moravskoslezského kraje 2007/2008
II. kategorie

**ŽDYŤ SE VLASTNĚ
NIC NESTALO**

Bylo hezké jarní ráno. Světlo slunce pronikalo mezi listy buků, dubů a bříz v lese a ozářilo borůvkový keřík, který se nastavoval slunečnými svitu. Ze své nory vyběhl zajíc a začal hledat potravu. Odhrnoval spadané listy, které tu ležely už od podzimu a přitom vyrušil žábu, která se hned dala na útěk. Skočila a dopadla na kaluž, která tu byla od včerejšího deště, a prolomila tenkou krustu ledu. Pak se zase schovala pod listí. Velký brouk, který šel zrovna kolem se po ní ohlédl a málem spadl do díry v ledu. Sotva opustil kaluž, přistoupila k ní liška, aby se napila. Zvedla hlavu, když zašustilo listí. Zajíc prchal, co mohl. Nechala ho být. Dneska už snídala. Ušák se zastavil až po dlouhém běhu. Ujistil se, že ho liška nepronásleduje a pak se znovu dal do shánění potravy.

Bříza nad jeho norou se zachvěla v náhlém závanu větru. Pták, který na ní měl hnízdo, se otřepal a těsněji se přitiskl ke své snůšce. Vtom zaslechl praskání. Z jednoho vajíčka se zrovna klubalo ptáče. Na keříku pod břízou vyrašily první listy. Na nedalekém stromě zaklepal datel. Ledová krusta na kaluži už úplně roztála, i na ni teď svítilo slunce. Pod břízou se zrovna ocitla srnka. Pozorně se rozhlédla a pak se pomalým rozvážným krokem vydala k blízké řece. Nevědomky přitom zašlápla ošklivou housenku, která se plazila pod listím.

Na blízkém buku zařval jakýsi pták a probudil myslivce, který si pod ním dával dvacet. Polekaně sebou trhl, až shodil pušku, která byla opřena vedle něj. Zvedl se a upravil si šaty. Když zjistil, že slunce už je vysoko, poplašeně se rozhlédl kolem sebe. Neměl v plánu usnout a přemýšlel, co zameškal.

No nic, pomyslel si. Vždyť se tady mezitím vlastně vůbec nic nestalo.

Iveta Lužná
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

FRÝDEK-MÍSTEK

louzací pocit vratkosti. Tlak obrovského imaginárního šroubu na spánkovou kost. Žaludeční šťávy rozbouřené jako když vichřice laškuje s hladinou oceánu. Asi takto by Jack popsal svou ranní kocovinu. Kdyby za život přečetl více než dvě knihy, znal by význam slova imaginární a byl schopen na svém těle lokalizovat kost spánkovou.

Zvedl se z postele a pomalu kráčel do kuchyně svého staromládeneckého newyorského bytu. Připadal si jako obrovské dítě, které je udiveno z prvních krůčků a místo dudlíku v koutku nervózně přežvykuje krabičku s nápisem Lucky Strike. Linoleová podlaha mu svým zdánlivým pohybem připomínala bárku, do níž pomalu vtékají panenské slzy.

Postavil na kávu. Rozpomínání bylo spalující jako plamen plynové hořáku. Naplnil červený hrnek horkou tekutinou. Byla černá jako noční Central Park a voněla zahnívajícím listím a nevinností dívčích vlasů. Chuť byla znepokojující, ale dopil až do dna.

Kofeinová armáda v Jackových útrobach prožívala bitvu téměř epických rozměrů. Litry rumových bojovníků si požíraly jako houba mastnotu z nedělních talířů. Nakonec však ve smrtelné agónii padli.

Fatální pro ně byla rozpustná káva ze supermarketu, 2 dolary za kilo.

Jack zapnul televizi. Podíval se na levé zápěstí, aby vzápětí rozmrzele zjistil, že své falešné rolexky nejspíš opět zapomněl na baru hospody U Náměsíčníka. Přepnul na zprávy. Hlasatelka měla výstřih opět o pár centimetrů hlubší, než by se slušelo.

„V Central Parku bylo dnes ráno nalezeno tělo mladé dívky. Ovšem byla před smrtí nejspíš znásilněna. Na místě byly nalezeny náramkové hodinky, pravděpodobně imitace znyčky Rolex. Pro bližší informace či sdělení vašich postřehů volejte 311.“

Jacka z jeho rozjímání vyrušil telefon. „Zdarec, kámo, jak to jde? Včera´s byl teda pěkně nametenej, co si zas cestou domů proved, hehe?“

„Vlastně vůbec nic, Larry, vůbec nic....“

Soňa Morgethalová

Gymnázium Třinec, Komenského 713

íte, já to vlastně ani nebral vážně. Bylo to spíš jen takové dobrodružství, románek. A samozřejmě taky důvod k mnohahodinovým hádkám s rodiči. Však to znáte, holka, co dá za pár šupů prvnímu maníkovi, který ji padne do oka. Neměla ani kde bydlet. To mi nevadilo, právě naopak. Byla znalá světa, ostřílená drsňačka, co v tom umí chodit. Řekl bych, že i já byl pro ni jen další v nekonečné řadě.

Naten večer jsme plánovali, že se sejdeme u mostu. Vezmu ji do toho kámošova kutlochu atd. Asi si ten scénář dokážete představit. Vyrazil jsem, když byla matka v koupelně. Musel jsem dávat bacha, aby mě nezmerčila. Hodiny na kostele právě odbíjely desátou, když jsem na tu potvoru vybafl spoza keře. Pěkně jsem ji vyděsil, takže jsem dostal po hlavě kabelkou. Mrcha jedna. Z nosu, který mě palčivě zabolet, se mi spustil proud krve. Naštěstí to do toho bytu není daleko, tudíž nemusel můj nos čekat dlouho. Přívaly studené vody z malinkého umyvadla pod oknem působily skvěle. Zvedl jsem hlavu a zjistil, že se ta kráva směje, místo aby mě na kolenou prosila o odpuštění. Pohled na její křečovitý chechot a mé v krvi zbrocené ruce mě vydráždil k nepřičetnosti. Vrazil jsem do ní tak, že upadla na zem. Mé rudé prsty sevřely její bílé hrdlo pevným stiskem. Bránila se, trochu škrábala, ale neměla šanci. Během několika vteřin se hýbat

přestala, já ji však pro jistotu nepustil. Třeba to jen hraje. Abych pravdu řekl, docela se mi to líbilo. Pak můj stisk povolil a já vstal. Hrozně jí to slušelo, jak tam jen tak ležela. Pár minut jsem na ni koukal a pak jsem vyrazil domů, dal jsem si sprchu a šel spát. Přišli na mě asi za týden. Teď tady sedím ve vlhké cele, jen s pryčnou a židlí. A budu sedět ještě dalších patnáct let. Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo. Stejně ji nikdo neměl rád.

Denisa Lipinová

Gymnázium Petra Bezruče, Frýdek Místek

ždyť se vlastně vůbec nic nestalo. Tak tuto větu můžeme slyšet při mnoha rozličných příležitostech. Zjednodušeně lze říci, že tato věta se nejraději používá ve dvou případech. Buďto někdo obhajuje své nevhodné chování či činy, nebo se touto větou snažíme někoho utěšit v jeho neštěstí.

V obou těchto případech však poukazujeme na to, že některé dění na světě je relativní a pro každého má daná událost jiný význam. To, co pro jednoho člověka banalitou, může být pro jiného životně důležité. Je to vcelku logické – každý člověk je jedinečný, nikdy na světě nemohou existovat dva lidé, kteří by měli naprosto stejné myšlenky.

Vraťme se ovšem od relativnosti světa zpět k naší větě a pokusme se podívat na uvažování člověka, který ji vyřkl.

Totíž v prvním případě – kdy dotyčný používá tuto větu místo omluvy – to svědčí svým způsobem o jeho zbabělosti a jakési neochotě nebo možná i neschopnosti cítit se do myšlení druhých. Ve druhém případě – kdy se touto větou snažíme někoho utěšit – je zase důkazem naší dobroty a ukazuje naši schopnost chápat problémy jiných a snažit se je naučit, že i pro ně by bylo užitečné umět uvažovat jako někdo jiný.

Tím jsme se tedy přesvědčili, že každá vyřčená věta nám může poskytnout zajímavý pohled do psychiky člověka, která bývá často velmi spletitá a komplikovaná, a že bychom se měli zamýšlet nejen nad větami, které slyšíme, ale především nad větami, které hodláme říct. A hlavně bychom neměli, poté, co někomu něco provedeme, říkat: „Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo“.

Michal Janeček

Gymnázium, Studentská 1198/11, Havířov – Podlesí

NOVÝ JIČÍN

poza kopců vycházelo slunce. Zářivá koule zalévala zpočátku nesmělým světlem okolní krajinu. Starý hrad hrdě tyčil svou polorozbořenou věž. Pamatoval časy, kdy jej s východem slunce začaly zaplňovat hemžící se postavy služebných, šveholící hlásky mladých princezen, veselý křik dětí. To všechno je už pryč a on teď sleduje, jak jeho zdi postupně mizí pod břečťanem a zeleným plevelem.

Zpoza lesíka vyběhla postava. Mladá dívka zoufale klopýtá přes louku. Doběhne až k malému rybníku. Rybníku, který je nejkrásnější za oněch bezmračných nocí, nocí plných hvězd a stříbrného měsíčního světla. Ach, Viléme, můj nejmilovanější Viléme, chci tu zas vedle tebe ležet a nechat se hladit po vlasech. Poslouchat strašidelné zvuky lesa a tisknout se k tvému hřejivému tělu. Viléme, můj Viléme, proč jen mi tě vzali? Proč jsme spolu neutekli a nenechali loupežníka loupežníkem. Chci zase slyšet tvůj tichý hlas šeptající mi do vlasů: „Jarmilko, má nejmilovanější!“ Vrať se, Viléme, vrať.

Zoufalým vzlykotem se dívka třepe na sluncem vyhřátém břehu. Čas pomalu plyne. Zvedne se a s odevzdaným a smutným výrazem pomalu odchází.

Slunce zapadalo za nízké kopce. Růžová záře osvětlovala pár mráčků a zabarvovala hladinu nedalekého rybníka. Starý hrad se nořil do stínů svých rozbořených zdí. Pamatoval časy, kdy jej spolu s růžovou září zalévalo také světlo planoucích pochodní. Ruch na nádvoří pomalu utichal a z kamenných komnat se ozýval veselý zpěv. To všechno už je ale pryč. Břečtan a zelený plevel. Každý den ho trochu přibýde. Jen to a nic víc.

Johana Eliášová

Gymnázium, Martinská čtvrt 1172, Frenštát pod Radhoštěm

OPAVA

edím v autě a čekám, až na semaforu naskočí zelená. Vypadá to, že každou chvíli se utvoří slušná dopravní zácpa. Nebude to nic překvapivého, jako každé pondělí ráno. Ještě, že jsem vyjel dřív. Pouštím si rádio a pomalu popojíždím. Už se blíším k firemní budově. Ještě tady vlevo k vjezdu do podzemních garáží a budu tam. Začíná se mě zmocňovat dobrá nálada. Vtom najednou obrovská rána. Po chvíli mi dochází, že jsem nejspíš příliš ukvapeně odbočil a v protisměru do mne narazilo jiné auto. Jsem vzteky bez sebe, už jsem byl skoro v práci! A teď se tady nejmíň hodinu zdržím, než se sem vůbec dostane policie, aby mi řekli, že je to moje vina. Úžasné! Můj odhad byl až překvapivě přesný a po delší půlhodině už konečně stojím ve vstupní hale naší firmy.

Výtahem vyjedu do pátého patra, kde mám kancelář. Jakmile vstoupím, utrpím dnes ráno už druhý šok. Na mé židli sedí šéf. A nedá se říct, že by se zrovna usmíval. S kamennou tváří mi oznamuje: „Firma se dostala do vážných finančních potíží. Proto vedení rozhodlo snížit stavy zaměstnanců. Je mi líto, ale u nás končíte.“ Poslední větu už slyším jen slabě a z velké dálky. A najednou tma...

Před očima mám pořád černo, cítím se, jakoby mě přejel parní válec. Ale slyším hlasy. Jsou velmi

tiché a rozrušené. Útržky rozhovoru mi nejprve nedávají smysl...infarkt...opravdu smůla...jeho dům...hasiče volal souseď...nepodařilo se zachránit...Začíná mi pomalu docházet význam těch slov. Otevírám oči a hlasy okamžitě ztichnou. „Jak je vám?“, ptá se mě jeden z hlasů. Zvolna se mi vynořuje před očima doktorský plášť. Odpovídám taky otázkou: „To byl můj dům, o kterém jste mluvili?“ Lékař pouze přikývne.

Po pár hodinách už se mi vrací síla a plně na mě doléhají dnešní ztráty. Auto, dům, práce. Vydám se na procházku po nemocničních chodbách. Po chvíli se ocitám na střeše nemocnice. Podívám se dolů a pomyslím si, jak je to jednoduché. Zavírám oči a dělám krok do prázdna. Následuje neuvěřitelně osvobozující volný pád. A pak dopad, který se mi zdá až příliš tlumený. Rychle se posadím a otevřu oči. Nevěřicně se rozhlížím kolem. Ležím v posteli ve známém prostředí své ložnice. Dochází mi radostná skutečnost. Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo!

Kristýna Polomská
Gymnázium Josefa Kainara, Hlučín

Výsledková listina 34. ročníku Olympiády v českém jazyce 2007/2008

OČJ je organizována ve dvou kategoriích:

v I. kategorii – určené pro žáky 8. a 9. ročníků základních škol, 3. a 4. ročníků osmiletých gymnázií a 1. a 2. ročníků šestiletých gymnázií

ve II. kategorii – určené pro žáky 1.–4. ročníků středních škol, 5.–8. ročníků osmiletých gymnázií a 3.–6. ročníků šestiletých gymnázií

Krajské kolo Moravskoslezského kraje I. kategorie

1. místo	Zuzana Gruberová5 Gymnázium, Martinská čtvrť 1172 744 01 Frenštát pod Radhoštěm
2. místo	Jakub Novák6 Matičnické gymnázium Dr. Šmerala 25, 728 04 Ostrava
3. místo	Veronika Riemlová8 Mendelovo gymnázium, Komenského 5 746 01 Opava
Pochvala poroty	Matěj Kočvara10 Gymnázium Olgy Havlové, M. Majerové 1691 708 00 Ostrava – Poruba
	Anežka Stecová ...11 Základní škola, Lesní 190 739 91 Jablunkov

Krajské kolo Moravskoslezského kraje II. kategorie

1. místo	Kristina Pindejová16 Gymnázium, Frýdecká 689/30 737 01 Český Těšín
2. místo	Michal Místeký18 Wichterlovo gymnázium, Čs Exilu. 669 708 00 Ostrava – Poruba

3. místo **Michal Janeček19**
Gymnázium, Studentská 1198/11
736 01 Haviřov – Podlesí

Pochvala poroty

Johana Eliášová21

Gymnázium, Martinská čtvrť 1172
744 01 Frenštát pod Radhoštěm

Adam Frühauf.....22

Soukromé šestileté gymnázium
U Haldy 200/18
700 30 Ostrava – Hrabůvka

OKRESNÍ KOLA MS KRAJE

I. kategorie

Okres Bruntál

1. místo **Markéta Peschová.....53**

Gymnázium, Dukelská 1
792 01 Bruntál

2. místo **Tereza Hrabčáková**

Gymnázium, Dukelská 1
792 01 Bruntál

3. místo **Romana Popková**

Základní škola, Školní 477
793 26 Vrbno pod Pradědem

Okres Frýdek- Místek

1. místo **Radka Michaláková55**

Základní škola, Jiřího z Poděbrad 3109
738 01 Frýdek-Místek

2. místo **Anežka Stecová**

Základní škola, Lesní 190
739 91 Jablunkov

3. místo **Žaneta Chrobočková**

Základní škola, Dobrá 860
739 51 Dobrá

Okres Karviná

1. místo **Petra Pipreková57**

Základní škola, Školní 863
735 14 Orlová – Lutyně

2. místo **Barbora Pawliková**

Gymnázium, Frýdecká 689/30
737 01 Český Těšín

3. místo **Andrea Pálešová**
Gymnázium, Mírová 1442
736 01 Karviná

Okres Nový Jičín

1. místo **Veronika Víchová59**

Základní škola, Komenského 710/8
743 01 Bílovec

2. místo **Zuzana Gruberová**

Gymnázium, Martinská čtvrť 1172
744 01 Frenštát pod Radhoštěm

3. místo **Jitka Moravcová**

Základní škola, Česká 339
Fulnek

Okres Opava

1. místo **Veronika Riemlová61**

Mendelovo gymnázium, Komenského 5
746 01 Opava

2. místo **Veronika Fialová**

Základní škola, Mařádkova 15
746 01 Opava

3. místo **Klára Salzmannová**

Základní škola, Školní 199
747 74 Neplachovice

Okres Ostrava

1. místo **Matěj Kočvara25**

Gymnázium Olgy Havlové, M. Majerové 1691
708 00 Ostrava – Poruba

2. místo **Zuzana Janšová.....27**

Základní škola, Chrjukinova 12
700 30 Ostrava – Zábřeh

3. místo **Jakub Novák29**

Matičnické gymnázium, Dr. Šmerala 25
728 04 Ostrava

Pochvala poroty

Veronika Dombrovská31

Gymnázium Hladnov, Hladnovská 35
710 00 Ostrava – Slezská Ostrava

Michal Smidt33

Základní škola, Vrchlického 5
716 00 Ostrava – Radvanice

OKRESNÍ KOLA MS KRAJE

II. kategorie

Okres Bruntál

1. místo **Iveta Lužná**.....**65**
Gymnázium, Dukelská1
792 01 Bruntál
2. místo **Aneta Dydowiczová**
Gymnázium, Smetanův okruh 2
794 01 Krnov
3. místo **Kateřina Lochmanová**
SOŠ-DCR, Revoluční 92
794 01 Krnov

Okres Frýdek- Místek

- 1.–2. místo **Soňa Morgenthalová**.....**67**
Gymnázium, Komenského 713
739 61 Třinec
1. – 2. místo **Denisa Lipinová**.....**69**
Gymnázium Petra Bezruče, ČSA 517
738 02 Frýdek-Místek
3. místo **Ivana Polášková**
Gymnázium, Nám. TGM 1260
739 11 Frýdlant nad Ostravicí

Okres Karviná

1. místo **Michal Janeček**.....**71**
Gymnázium, Studentská 1198 /11
736 01 Havířov – Podlesí
2. místo **Kristina Pindejová**
Gymnázium, Frýdecká 689/30
737 01 Český Těšín
3. místo **Rut Hrachovcová**
Obchodní akademie Karviná,
Leonovova 1795
733 01 Karviná – Hranice

Okres Nový Jičín

1. místo **Johana Eliášová****73**
Gymnázium, Martinská čtvrt 1172
744 01 Frenštát pod Radhoštěm

2. místo **Adéla Kelnarová**
Gymnázium, Palackého 50
741 01 Nový Jičín
3. místo **Lucie Hurbanová**
Gymnázium, Jičínská 528
742 58 Příbor

Okres Opava

1. místo **Kristýna Polomská**.....**75**
Gymnázium J. Mainada, Dr. E. Beneše 7
748 11 Hlučín
2. místo **Nella Gabrielová**
Mendelovo gymnázium, Komenského 5
746 01 Opava
3. místo **Karolína Martínková**
Slezské gymnázium, Zámecký okruh 29
746 01 Opava

Okres Ostrava

1. místo **Magda Czudková****37**
Gymnázium Hladnov, Hladnovská 35
710 00 Ostrava – Slezská Ostrava
2. místo **Adam Frühauf**.....**39**
Soukromé šestileté gymnázium
U Haldy 200/18
700 30 Ostrava – Hrabůvka
3. místo **Michal Místecký**.....**41**
Wichterlovo gymnázium, Čs Exilu. 669
708 00 Ostrava – Poruba

Pochvala poroty

- Anna Burová****43**
Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25
728 04 Ostrava
- Martin Müller****45**
Gymnázium Olgy Havlové, M. Majerové 1691
708 00 Ostrava – Poruba
- Eva Albertová****48**
Gymnázium Hladnov, Hladnovská 35
710 00 Ostrava – Slezská Ostrava

Vydalo:

**Středisko volného času,
Ostrava – Moravská Ostrava,
příspěvková organizace
se sídlem:**

Ostrčilova 19/2925

702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

ve spolupráci s odbornými porotci okresních
a krajských kol soutěží
a okresními metodiky soutěží
Moravskoslezského kraje
jako svoji 1. publikaci.

Ve školním roce 2007/2008 připravili:

Jazykové korektury: Eva Bělohlová

Ilustrace: Štěpánka Macháčková

Editace: Mgr. Milada Božeková

Tisk: Repronis Ostrava

Náklad: 150 výtisků

Ostrava, červen 2008

Neprodejné !